

Отъ тази минута като че ли се свѣстихъ.

Бѣше ми неприятно да си спомнямъ какъ сме прекарвали до сега времето си въ Лѣтница.

Стана ми противна тази жадность, съ която ние се лутахме по гори и полета, за да търсимъ нови растения и нови пеперуди.

Ние даже забравяхме слънцето, забравяхме блѣсъка и красотата на деня и синината на небето надъ нашитѣ глави! Тичахме само за ловъ, — отначало за растения, а после за пеперуди. Тази жадность, която ни вълнуваше, когато се връщахме дома съ голѣмъ снопъ растения, тази радостъ, че нашитѣ пеперуди сж вече 68 и че между тѣхъ има толкова и толкова адмирали, аполони, махаони — всичко това сега ми се виждаше противно.

Азъ вървѣхъ по горската пжтека и не можехъ да се отгървя отъ тѣзи мисли.

„Ето, азъ осжждахъ Елена, че тя чете книги, легнала подъ дървото, и остава слѣпа къмъ красотата на божия свѣтъ. Е добре, а ние не прекарвахме ли още по-лошо нашето време? Цѣли петъ седмици ние, като бѣсни, тичахме за пеперуди, а преди това скитахме по полетата и скубѣхме растенията въ такова множество, безъ нужда и смисълъ, че следъ това хвърляхме деветтѣхъ десети, и Ирина трѣбваше постоянно да херпя на смѣтътъ изсъхналата трева.

Досрамя ме, че азъ разпалихъ у Георги тази жадность.

„Той има сега 68 пеперуди, но той се е толкова вдаля на ловъ за тѣхъ, че навѣрно до края на лѣтото той ще ги лови и омъртвява, а после ще ги захвърли“.

Съ такива мисли се лутахъ изъ гората и изтрѣп